8. Политология : учебное пособие / под ред. А. С. Тургаева, А. Е. Хренова. – СПб. : Питер, 2005. – 560 с.
9. Реклама и связи с общественностью: теория и методика профессионального творчества. Часть II / С.-Петерб. гос. ун-т ; под ред. М.А. Шишкиной. – СПб. : [б. и.], 1999. – 241 с.
10. Связи с общественностью в политике и государственном управлении / под. ред. В. С. Комаровского. – М. : РАГС, 2001. – 520 с.
11. Стровский Д. Л. Реклама и паблик рилейшнз: Словарь английских терминов / Д. Л. Стровский. – Екатеринбург : Урал. гос. техн. ун-т, 1999. – 208 с.
12. Тучков С. М. Факторы легитимности политических технологий / С. М. Тучков // Вестник Московского университета. – Сер. 12. – Политические науки. – 2002. – № 2. – С. 8–14.

Статья посвящена комплексному анализу сущности PR-технологий и этапам их разработки. В статье исследуются вопросы PR деятельности в политической сфере жизни общества, анализируются цели и задачи PR деятельности.

The article is sanctified to the complex analysis of essence of PR- technologies and their design times. In the article the questions of PR of activity are investigated in the political sphere of life of society, aims and tasks of PR of activity are analysed.

Стаття надійшла до редколегії 03.10.2017

УДК 329.8(477)

Кройтор А. В., Полухіна А. В., НУ «ОЮА»

РЕСТРУКТУРИЗАЦІЯ ВНУТРІШНЬОПАРТІЙНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК ВИКЛИК СУЧАСНОЇ ДОБИ

У статті розглядається актуальне питання політичної науки – дослідження внутрішньопартійної структури та потреби її реструктуризації у процесі демократизації в Україні. Проаналізовано специфіку внутрішньопартійної організації українських політичних партій та причин їх реструктуризації в сучасних умовах політичного процесу. Визначено,що реструктуризація партійної структури повинна здійснюватись на засадах демократизації внутрішньопартійних відносини, та децентралізації системи партійного управліннях на ґрунті побудови динамічної, мережевої партійної структури що виступає важливим чинником демократизації вітчизняної політичної системи.

© Кройтор А. В., Полухіна А. В., 2017

У світлі сучасних політичних процесів, що пов'язані з прагненням до демократизації політичної системи важливу роль відіграє потреба в реструктуризації партійних структур в Україні. Адже політичні партії в умовах транзиту до демократії залишаються чи не найважливішим інститутом представницької демократії, відіграючи роль посередника між суспільством та державою з однієї сторони, а з іншої це чи не єдиний вагомий інститут артикуляції та агрегування суспільних інтересів у політичній системі. Крім того виконуючи функцію мобілізації мас, партії забезпечують їхню конвенційну участь у політичному процесі, що забезпечує стабільність політичної системи. Через участь у виборчому процесі політичні партії забезпечують легітимізацію політичної системи, що забезпечує її стійкість.

Проте відкритим залишається питання щодо демократизації партійних структур, адже легітимізація партійної еліти не можлива в умовах збереження централізованої партійної структури, з обмеженим впливом рядових членів на процес прийняття політичного рішення. З іншого боку постає питання щодо ефективності партійної організації у міжпартійній боротьбі за електоральний капітал.

Актуальність теми статті зумовлена потребою реформування внутрішньопартійних структур з метою забезпечення належного рівня демократизації партії та її ефективності у міжпартійній конкуренції.

Дослідженню ролі, функцій партій в політичній системі, а також внутрішньопартійній організації присвячено роботи багатьох вітчизняних та зарубіжних науковців. Важливу роль у вивчені партійної структури та відносинам в середині партійної організації відіграють праці М. Дюверже, Дж. Міль, Р. Міхельс, М. Вебер, Ж. Блондель, А. Лейпхард, В. фон Тізенгаузен, Ф. Анкерсміт, Дж. Сарторі, О. Лафонтен, С. Гантінгтон, Ф. Закарія, Д. Растоу, О. Соловьов, М. Ільїн, М. Маяцкій, Ф. Шміттер та ін.

Серед представників української політичної науки ґрунтовні роботи, присвячені внутрішньопартійним відносинам та структурі політичної партії належать таким авторам, як В. Бебик, М. Головатий, Б.Гагалюк, В. Денисенко, С. Конончук, Л. Кормич, Ю.Левенець, Дж.Мейс, І. Павленко, Ю. Романюк, Ф. Рудич, С. Рябов, Ю. Шайгородський, Ю. Шведа, Ю. Якименко, О. Ярош, Т. Плахтій, Т. Бевз та ін.

Метою статті є визначення на підставі аналізу внутрішньопартійної організації вітчизняних політичних партій, шляхів їх рестуктуризації в умовах конкуренції за електоральний капітал.

Варто зазначити, що партійне керівництво вітчизняних партій не схильне до демократизації внутрішньопартійних відносин, через побоювання втратити свій вплив. Але слабка внутрішньопартійна комунікація, недопущення рядових членів партії до прийняття партійних рішень та закритість партійної еліти гальмує процеси посткомуністичних трансформацій.

Для подолання олігархізації партійної структури необхідною умовою виступає забезпечення можливості впливу рядових членів партії на партійну політику, висування кандидатів на внутрішньопартійних виборах, прозорість процесу прийняття рішень на місцевому і центральному рівнях партійної організації, свобода внутрішньопартійної дискусії, критика партійної політики і рішень керівних органів партії, що власне і основою внутрішньопартійної демократії. Таким чином, у процесі демократизації українського суспільства важлива роль належить механізмам будівництва внутрішньопартійних відносини на засадах демократизації.

М. Оферле розглядає політичні партії як підприємства, що борються у конкурентній боротьбі за отримання прибутку. Таким чином партії як підприємець на ринку мають обміняти свої ідеї, цінності, викладенні в програмі на підтримку з боку електорату. Саме завдяки цій підтримці партія здобуває владу, а тому не лише ефективність виборчої кампанії, але й подальший розвиток партії залежить від раціонально організованої внутрішньопартійної структури.

Отож під реструктуризацією партійної організації слід розуміти якісні зміни у внутрішньопартійній структурі, запровадження яких забезпечать не лише демократизацію внутрішньопартійної взаємодії, але й посилять конкурентоздатність партії на партійному ринку у боротьбі за електоральний капітал.

В основі поняття реструктуризації, як зазначає Т. Плахтій, лежить уявлення системного аналізу про те, що зовнішні якості систем, зокрема соціальних, якими є організації, визначає їх структура [56]. Тобто для зміни якостей організації слід змінити її структуру або, іншими словами, здійснити її реструктуризацію.

Г. Морган визначає що ефективна структура будь-якої організації в умовах ринку визначається передусім задачами які стоять перед організацією. Тобто в умовах стабільного функціонування, коли зовнішнє середовище не формує нових вимог, організаційна структура має ієрархізовану систему формальних посад, що забезпечує повсякденне управління організацією. До того ж відповідальність

за виконання кожним актором своїх функцій залежить від його місця у ієрархії, тобто чим вищий щабель організаційної піраміди посідає особа тим вищий рівень її відповідальності у системі прийняття та реалізації внутрішньоструктурних рішень.

Зі зміною зовнішнього середовища, що породжує нові виклики до системи слід змінювати і систему управління в бік децентралізації та перерозподілу ролей в середині організації [4].

Розглянувши структуру вітчизняних партій, очевидним стає що вони представляють собою централізовані та жорстко ієрархізовані організації з обмеженим рівнем внутрішньопартійної демократії. Про це свідчать статутні документи партій. Зокрема партійний статут фіксує форми організації, методи партійної роботи та принципи внутрішньопартійної взаємодії. Процеси формування ієрархії всередині партії, структура вертикальної та горизонтальної взаємодії знаходять своє закріплення у нормах статуту політичної партії.

Також у статутах політичних партій в Україні недостатньо уваги приділяється механізмам підвищення активності рядових членів партії та їх залучення до процесу прийняття партійних рішень (зокрема, щодо висування кандидатів у депутати). При цьому, організаційні та політичні функції з'їзду партії досить часто дублюються повноваженнями Політичної ради партії та виконкому, які по суті здійснюють керівництво внутрішньопартійними відносинами.

Однією із головних причин закритості прийняття партійних рішень та непрозорості внутрішньопартійної взаємодії виступає проблеми фінансового забезпечення як поточної діяльності партійних структур так і участі партії у виборчих кампаніях.

На сучасному етапі розвитку політичної системи України відбувається трансформація партійної системи, пов'язана із поверненням до парламентсько-президентської республіки яка, передбачає утворення коаліції у парламенті з метою формування уряду, та зі змінами виборчої системи. Проте залишається тенденція домінування партій лідерського типу, які представляють інтереси певних фінансових та промислових груп. Водночас у цій тенденції є два вийнята.

По-перше це Політична партія «Опозиційний блок», що сформована на рештках колись впливової Партії регіонів із втратою «лідера-обличчя» і не спроможністю одному з нових лідерів партії втілювати партійний бренд, запропонувала такий феномен як партійне співголовування.

По-друге з контексту партій лідерського типу вибивається «Українське об'єднання патріотів – Укроп», яка хоч і має формального лідера, але у суспільній свідомості його імідж не ототожнюється з брендом політичної партії. Крім того слід зазначити що нові зміни до редакції статуту політичної партії свідчать про деяку, достатньо виважену, тенденцію до демократизації внутрішньопартійних відносин. Так в статуті політичної партії задля підвищення активності рядових членів партії передбачені засоби заохочення. А також створений механізм, що унеможливлює узурпацію влади в Партії, – так зване «право 1/3». За цими нормами 1/3 організацій нижчого рівня можуть ініціювати питання вотуму недовіри до керівних осіб організацій вищого рівня, і такі питання повинні бути розглянуті вищим керівним органом такої організації. Це стосується як Голів комітетів первинних осередків, так і Голови Партії. Крім того до регіональної структури партії введено первинні осередки, які створюються в межах вулиць, кварталів, мікрорайонів у містах або в межах села, селища, об'єднаної територіальної громади, міста районного значення. Серед статутних інновацій слід також відзначити розширення прав членів партії щодо можливості впливу на формування виборчого списку партії, що затверджується з'їздом, а також право оскаржувати рішення керівних органів партії. Таким чином рядові члени партії отримують можливість впливати на процес прийняття внутрішньопартійного рішення[8].

У цілому ж більшість політичних партій України характеризуються централізацією партійного управління та обмеженістю внутрішньопартійної демократії.

В електоральний період діяльність політичної партії спрямована на досягнення визначеного результату, що передбачає врахування громадської думки, мотивів голосування виборців.

Одним із головних чинників, здатних забезпечити підтримку виборців, виступає діяльність лідера партії («локомотиву рейтингу», який очолює виборчий список партії). З одного боку, ідентифікація партії із лідером сприяє позиціонуванню політичної партії у виборчому просторі, раціоналізує вибір громадян, зводячи до параметру оцінки діяльності лідера, спрощує його. З іншого боку, це стимулює створення партій лідерського типу з авторитарною внутрішньою організацією та зосереджує виборчу кампанії партії виключно на особистості лідера та його обіцянках, а не на ідеології та програмових засадах.

Виходячи з цього однозначною потребою вітчизняних партій є необхідність їх реструктуризації, що забезпечить формування ефективної організаційної структури здатної відповідати на сучасні виклики політичного процесу. Така реструктуризація передбачає заміну класичної ієрархізованої структури на мобільну організацію, що б враховувала регіональні особливості партійної структури та забезпечувала належний рівень внутрішньопратійної демократії з високим спектром рольової функціоналізації. Таким чином у структурі партії будуть створенні органи що відповідають за різні функції, а влада буде розподілена пропорційно між цими органами. Крім того у партії мають створюватися тимчасові структури спеціалістів, що забезпечать управління окремими проектами направленими на вирішення специфічних завдань, особливо в період виборів.[4].

Таким чином реструктуризація партійної структури забезпечить перерозподіл влади в межах партійної організації, а також забезпечить активність членів нижчого рівня партійної структури внаслідок зменшення керівної ролі партійного ядра у контролі інформаційних потоків та прийнятті управлінських рішень.

Деякі науковці вважають що реструктуризація партій в Україні не відбувається через те що партії у більшій мірі є лідерського типу, а лідер партії є партійним брендом, без якого не можливо провести успішну виборчу кампанію. Саме тому партійні лідери і не допускають децентралізації внутрішньопартійного управління.

Проте мусимо не погодитись з таким баченням, адже реструктуризація партій не обов'язково веде до зміни партійного брендингу, адже з погляду іміджевих технологій, виборча кампанія і в подальшому може акцентувати увагу саме на іміджі партійного лідера як «символа» партії, у випадку як що така стратегія забезпечує перемогу партії.

Тому партійним лідерам не слід боятися реструктуризації партійних структур, адже це забезпечить їх ефективну конкуренцію на політичному ринку, а отже партія перетвориться на успішний, самореалізуючий проект, тобто продукт який буде успішно продаватися на електоральному ринку.

Сучасні партійні організації у їх незмінному вигляді перетворюються на неконкурентний товар, продаж якого надто дорого коштує їх лідерам. З огляду на це Т. Плахтій зазначає: «Занепад політичних партій змушує їх лідерів звертатися до більш потужних організацій – олігархічних кланів за фінансовою підтримкою для доступу до медіа

з метою утримання актуальності та пізнаваності свого бренду, який із вказаних вище причин не відповідає реальності. Це приводить до втрати самостійності політичних партій і встановлення зовнішнього управління над ними зі сторони олігархічних кланів, які у такий спосіб стають основними вигодонабувачами від їх діяльності» [5].

Саме через такі процеси політичні партії з інститутів артикуляції інтересів суспільства, перетворюються на механізм каналізації інтересів окремих олігархічних груп у центрі прийняття рішень, яким в умовах парламенсько-президенської республіки є парламент. У результаті від партії залишається, реально діючим лише її ядро організації та керівні органи на місцях. Т. Плахтій повязує цей процес з такими причинами:

– організаційні (фінансові) витрати на повноцінне забезпечення діяльності партійної організації такі ж за обсягом, як і на створення в ЗМІ партійного бренду;

– вплив медіа на електоральний вибір є більш ефективним, ніж повноформатна діяльність існуючих політичних партій;

– наявні місцеві організації політичних партій створюють лише проблеми вигодонабувачам – вони можуть мати власну позицію, яка дуже часто суперечить позиції суб'єктів зовнішнього управління[5].

Не можна не погодитись з Т. Плахтієм, який стверджує, що реструктуризація українських політичних партій передбачає вибір:

– змінної структури політичних організацій;

– динамічної мережі та принципів її функціонування;

– сукупності усіх передбачених нею внутрішньоорганізаційних процесів;

– системи контролю за перебігом внутрішньоорганізаційних процесів;

– порядку розгортання змінної структури;

– концепції діяльності політичних організацій зі змінною структурою – динамічною мережею, яка охоплює основні задачі діяльності, вимоги до діяльності, структуроване поле діяльності, методологію діяльності, технологічний процес діяльності;

– засад фінансування політичних організацій зі змінною структурою – динамічною мережею[4].

Така реструктуризація повинна забезпечити не лише ефективність партій як «підприємства» на ринку політики, але й відповідати потребам демократизації внутрішньої структури, що зменшить рівень олігархізованості партії. Внутрішньодемократичні партії

з високим ступенем участі в управлінні її членів, забезпечить не лише легітимізацію партійної еліти, але й у наслідок виборів, забезпечить легітимність усієї політичної системи, а отже її стабільність і демократизацію.

Слід зазначити що після «Революції гідності» відбулися зміни в технологіях побудови політичних партій як тих, що сформувались до 2013 так і тих що формували свої структури в революційний та і в післяреволюційний період. В. Карасьов зазначає: «З погляду побудови, політичні партії стали більше формуватися «знизу», спираючись на активну громадянську позицію людей. Партії інтенсивно займаються ребрендингом, рекрутингом нових кадрів на базі активної співпраці з новими політичними акторами – активістами, «новими героями» (учасники АТО, волонтери та ін.), громадськими організаціями. Нові партії – це партії горизонтальні, а не вертикальні, громадянського, а не лідерського типу» [6].

Політолог зазначає що зміни в технологіях структуризації партії мають дві тенденції. «З одного боку, старі партії намагаються слідувати сучасним тенденціям, бути більш відкритими, залучати до своїх лав громадських активістів. З іншого, молоді партії заявляють про амбіції створити якісно нові організації «з нуля»: – зазначає політолог.

Безумовно сьогодні головний ідеологічний фокус політичних партій зосереджений на патріотичному, правозахисному та інтеграційному напрямках. Партії намагаються допомагати людям у захисті їх прав від свавілля влади, корупції, несправедливості. Характер діяльності партій також зазнає змін. Партії дедалі більше працюють у «полі», організовують та беруть активну учать у пікетах, мітингах, флеш-мобах, протестних заходах.

Змінюється і тип взаємодії з прихильниками. Цьому сприяє активне використання соціальних мереж і мобільних технологій, краудсорсингу тощо. Однак, застерігає В. Карасьов, незважаючи на позитивні тенденції, партії продовжують діяти в умовах застиглого політичного режиму. Тому поки вони залишатимуться політичними клубами, електоральними машинами, спрямованими на виконання інструментальних функцій, передусім, на участь у виборах. Особливістю таких партій є нестабільність рейтингів, а нарощування популярності може відбуватися за рахунок гучних PR-акцій (скандалів, провокацій тощо) [6].

Однак на противагу В. Карасьову А. Колодій заперечує масштабність змін в процесах партійної організації в Україні, зокрема

дослідниця вказує: «Майдан не справив великого впливу на способи творення політичних партій та їх типологію. Політична складова Майдану була слабкою і не відповідала на ті виклики, які постали перед політичною системою України. Лідери тодішньої опозиції, замість того, щоб вести – пристосовувались, а громадський сектор не зміг ні виявити зі свого середовища нових політичних лідерів, ні створити масовий рух, на основі якого постала б нова організована політична сила». Умовно поділяючи партії на «старі» та «нові» дослідниця відносить до нових партій «Блок Петра Порошенка», «Народний фронт» і «Самопоміч» (яка набула загальноукраїнського значення тільки після Майдану), а також «Опозиційний блок». До старих – ВО «Батьківщина, Радикальну партію О. Ляшка, ВО «Свобода», «Громадянську позицію»

Безумовно БПП організована під лідера і є партією універсального типу. Про що свідчить відсутність чіткої ідеології, а виборча платформа стала фактично програмою діяльності партії. Структурно партія організовано навколо лідера, що є локомотивом її рейтингу.

Об'єднання «Самопоміч» дещо відрізняється більшою відкритістю, наближеністю до громадянського суспільства та його вимог, принциповістю членів фракції в питаннях голосувань. Водночас, партія наближається до двох попередніх партій наявністю лідера, з потужними управлінськими функціями[6].

Про відсутність нових політичних партій в організаційному плані говорить і І Кресіна заначаючи, що «т.зв. нові партії (нашвидкуруч організовані після Майдану) практично нічим не відрізняються від старих. І ті, й інші – це лідерсько-корпоративні об'єднання з непрозорим фінансуванням.

Аналіз партійних структур України на сучасному етапі функціонування дозволяє зробити наступні висновки:

– партії залишаються, у більшій мірі, фінансово залежними від олігархічних груп, виконуючи функцію репрезентації інтересів цих груп у парламенті;

– здебільшого сучасні партій, не є класичними партіями, адже не мають розгалужених мереж первинних осередків, діяльність яких носить формальний характер;

– партії зберігають централізовану, ієрархічну структуру, з низьким рівнем внутрішньопартійної демократії.

Крім того в Україні так і не створено політичної партії яка б представляла інтереси середнього класу.

Отже враховуючи все вище перераховане успішною політичною партією в Україні, яка б була незалежною від олігархату і опиралась на розгалужену децентралізовану структуру не лідерського типу могла б стати партія, яка б представляла інтереси середнього класу. Внутрішня структура такої партії повинна базуватись на адхократичних засадах, з динамічною та розгалуженою мережею управління.

Т. Плахтій зазначає, що участь у діяльності партії повинна базуватися на трирівневому членстві:

– 1-й рівень – члени організації, які систематично беруть участь у зборах і виробляють, узгоджують, приймають та виконують усі рішення;

– 2-й рівень – кандидати у члени організації, які за бажанням можуть бути присутніми на зборах з дорадчим голосом і брати участь у виконанні частини рішень;

– 3-й рівень – прихильники, які цікавляться діяльністю організації та, за бажанням, долучаються до заходів, що вона організовує в рамках своєї статутної діяльності[4].

При цьому структура партії у різних регіонах держави повинна мати відповідні підрозділи, які б працювали над вирішенням вузькоспеціалізованих завдань, з огляду на регіональні особливості електорату. Слід зазначити, що структурна організація партії повинна бути змінною відповідно до ситуації, що складається у зовнішньому середовищі. Таким чином основною ланкою партійної структури, що представляє динамічну мережу є обласний осередок партії. Рішення в партійному осередку обласного рівня повинно прийматися колегіально, через метод мозкового штурму, що дозволить віднайти нестандартні підходи до вирішення як поточних так і стратегічних питань функціонування партії.

Районні та місцеві ланки партій організовуються з невеликої кількості постійно діючих членів кожен з яких займається реалізацією окремо поставлених завдань, створюючи організаційну групу, яка ліквідується, або переорганізовується відповідно до професійних та творчих здібностей членів команди після вирішення поставлених задач. Таким чином втрачається потреба ієрархічної організації місцевих партійних осередків на основі постійно діючої структури. Центральні керівні органи партії приймають рішенні шляхом узгодження позицій обласних осередків за всіма напрямками та профілями партійної діяльності з урахуванням регіональної специфіки.

Отже саме через реструктуризацію внутрішньопартійної організації на засадах демократизації лежить шлях до успішності і незалежності політичних партій та перетворення їх в реально діючий інститут артикуляції та агрегації інтересів суспільства, а не окремих олігархічних груп, що забезпечить успішний процес демократизації усієї політичної системи держави та її легітимізацію.

Бібліографічний список:

1. Кормич Л. І. Паритетна демократія як чинник сучасного демократичного розвитку / Л. І. Кормич // Актуальні проблеми політики. – 2004. – № 19. – С. 12–17.
2. Михельс Р. Социология политических партий в условиях демократии [Електронний ресурс] / Р. Михельс. – Режим доступу: http://www.read.virmk.ru/m/Mixels.htm
3. Пахарєв А. Перспективи української багатопартійності у контексті можливих змін в організації влади [Електронний ресурс] / А. Пахарєв // Політичний менеджмент. 2003. – № 2. – Режим доступу: http://www. politik. org. ua/vid/magcontent. php3?m=1&n=16&c=124
4. Плахтій Т. Концепція і стратегія реструктуризації політичних партій в Україні [Електронний ресурс] / Тарас Плахтій. – Режим доступу: http://hvylya.net/analytics/society/kontseptsiya-i-strategiya-restrukturizatsiyi-politichnih-partiy-v-ukrayini.html.
5. Плахтій Т. Типовий і оптимальний шляхи розвитку політичних організацій за методологією Адізеса [Електронний ресурс] / Тарас Плахтій. – Режим доступу: http://hvylya.net/analytics/society/tipoviy-i-optimalniy-shlyahi-rozvitku-politichnih-organizatsiy-za-metodologiyeyu-adizesa.html
6. Політичні партії україни: погляд фахівців. Національна безпека і оборона. [Електронний ресурс] // п 6-7 (155-156). – 2015. – Режим доступу: http://www.razumkov.org.ua/uploads/journal/ukr/NSD155-156_2015_ukr.pdf.
7. Статут Всеукраїнського об'єднання «Батьківщина» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://byut.com.ua/statute.html
8. Статут Партії «УКРАЇНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ ПАТРІОТІВ – УКРОП! [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ukrop.com.ua/uk/about/statut
9. Статут Партії регіонів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.partyofregions.org.ua/meet/statute/.
10. Статут Політична партія «УДАР (Український Демократичний Альянс за Реформи) Віталія Кличка» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://klichko.org/about/statut/
11. Статут політичної партії «Народний союз «Наша Україна» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://razom.uz.ua/statut
12. Статут політичної партії «Об'єднання «Самопоміч» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://samopomich.ua/

13. Статут Політичної партії «Опозиційний блок» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://opposition.org.ua/

Статья посвящена актуальной проблеме политологии – изучению внутренней партийной структуры и необходимости ее реструктуризации в процессе демократизации в Украине. Проанализирована специфика внутренней партийной организации украинских политических партий и причины их перестройки в современных условиях политического процесса. Установлено, что реструктуризация партийной структуры должна базироваться на принципах демократизации внутрепартийных отношений и децентрализации партийного управления на основе построения динамической, сетевой партийной структуры, которая является важным фактором в демократизации политической системы.

The article is devoted to the actual problem of political science – the study of the internal party structure and the need for its restructuring in the process of democratization in Ukraine. The peculiarities of the internal party organization of Ukrainian political parties and the reasons for their reorganization in the current conditions of the political process are analyzed. It was established that the restructuring of the party structure should be based on the principles of democratization of internal party relations and the decentralization of the party system of governance based on the construction of a dynamic, networked party structure, which is an important factor in the democratization of the domestic political system.

Стаття надійшла до редколегії 26.09.2017

УДК 327.5-053.6

Завгородня Ю. В., НУ «ОЮА»

МОЛОДЬ ЯК СУБ'ЄКТ ПОЛІТИЧНОГО КОНФЛІКТУ

Питання аналізу та вирішення політичного конфлікту є актуальною проблемою, як в Україні, так і за її межами. Цей вид конфліктів набуває глобальних масштабів, а отже виникає потреба в досконалому вивченні такого протиборства. Для створення механізму швидкого реагування на такий вид конфліктів потрібно розуміти до чого прагнуть суб'єкти протиборства. Найбільшої уваги у сучасних суспільно-політичних процесах набуває молодь, як один із можливих суб'єктів протиборства. Діяльність

 © Завгородня Ю. В., 2017